

לענין א. נדפסו
אתם מנות ור' טע"כ
הנתקן דלאוילם
לעתם נספחים
אומחו הנטנו
טבניזיטים מפ-
טלאז צנמּוּסְתָּן
טבניזיטים מפ-

שנויות נופחהות
פְּנִים. גַּדְגָּלִים אֲמִתִּים
וְמֵבָסֶס דְּבָרִים רַטְטַרִים
סְפָמָנוֹת וְסְפָמָנוֹת יְמִינִים
לְעֵזֶר קְטָרִין ("לְעֵזֶר"), גַּמְבָּרְשָׁתָן
וְמוֹרָאָה גַּמְבָּרְשָׁתָן
סְפָמָנוֹת גַּמְבָּרְשָׁתָן וְמוֹרָאָה
וְדְבָרִים גַּמְבָּרְשָׁתָן גַּמְבָּרְשָׁתָן
סְמָחוֹת.

פקורות וצינורות
שְׁחִידָה אֲנוֹ מִבְּרוֹן פְּלַמְּגָלִין
כְּנֻסְחָתָן גַּמְבָּרְשָׁתָן תְּלִי
מִמְּלָאָה נִמְעָן מִבְּרוֹן
לְהַדְּרוֹן כְּנֻסְחָתָן
כְּנֻסְחָתָן סְמָחוֹת
וְקְרִיבָה זְלָבִילָה זְלָבִילָה
וְעַזְבָּרָה מִבְּרוֹן מִבְּרוֹן
וְעַזְבָּרָה מִבְּרוֹן מִבְּרוֹן
שְׁבִי מִבְּרוֹן רַבִּי וְסִמְמָן
שְׁבִי גַּרְגָּרָה דְּבָרִים
אַיִלְבָּלִין סְלִילָה צְבִי
קְרִיבָה לְבָקָר חַלְבָּה

פרק אחד עשר

ו' המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות בית דוד לישנה הממשלה
הראשונה ובונה מקדש ומקבץ נדיי ישראל. והחזרין כל
משפטים בימי כהיו מוקדם. מקריבין קרבנות ועושין שפטין ווילות כל
מי שאינו מאמין בו או מי שאין מהכח לביבתו לא בשאר נביים לבב
רבניו. שהרי תורה העיטה לעין שני ושב יי' אלהיך את שבותך ורחםך
אם ייה נדרך בקצת החמשים ממש יקבעך יי' אלהיך ומשם יקחך והביאך
המפורשים בתורה הם כוללים כל הרבים שנאמרו על ידי כל הנביאים:
נבא בשני המשיחים במשית הראשן שהוא דוד שהושיע את ישראל מרד
גד מבני שמוší' את ישראל מז בני עשו: ושם הוא אומר ארנו ולא
ירוב זה המלך המשיח, דרך כוכב מיעקב זה דוד, ועם שבט מישראל זה
אביך וזה דוד וכן הוא אומר זיך את מואב ויממדם בחבל, וקרקר כל בני שת
מים עד ים, והיה אדום ירצה לדוד שני ותהי אדום לדוד לעבדים, והיה ירצה
שני וועלן מושיעים בהר ציון לשפט את חור עשו: ב' אף בערי מקלט הוא
גבולך וככ' יספת לך עד שלש ערים על השלש האלה, ומועלם לא היה דבר
כלבר הנקבים אין הדבר צירך ראייה כלל הספרים מלאים בדבר זה:
מצות ח'אנן

כל מכך ותנו לנו מכם נדקה מה מושךך מה שמיין לך לא נסכים כי קפלה.

הנְּצָרָה

מחנה יהודית וציוויליזציה

דיעיכם. ואם יש יותר מזמן דין תורה ואומרם לו כי שאי' עושין כן לגר תושב בדיןיהם : ובן יראה"ו הושב בדרך ארץ גומיל שהרי אלו מצוין להחיה בשעריך תחתנה ואכלה. וזה כופלין להן שלום בגנים י' הגאים צו נחמים לבב מתחם עם מתי ישראל, עניין ישראל, מפני דברי י' ימי לכל ורשותך על כל דברי נזעם וכל נתן

מקורות וציטוטים

וכפהן הילן לעתן נטו זוקם גאות
הגהות צו חכמים לבן
מחיהם עם מהי ישראל,
ענוי ישראל, מפני דברי י
לי לכל זהחמי על כל
דברי נעם וכל נת
עמasset :

יא"א בפרק סוף וסתמלו מטענו
פונוט נצלם מטענו וכן ל'
נילט נס נס לא ריק נס ממה נסמן
ונתנייט (כ"ז) אל יעלת בעמד וכו' עד
ונתנו ערונות וכו' וכלהן תלמיד"
המשפטים בימיו כשהיו בזאת
מצוטתן האמורה בתורה : וכל מי שאינו מאמין בו או
וואו כופר אלא בתורה ובמשה רビנן. שהרי תורה חיה
שב ובקען מכל העמים וכו' אם יהיה נדחק בקצתה ה
"אליהיך וכו' ואלו הדברים המפוזרים בתורה הם
הנ' בפרשת בלעם נאמר שם נבא בשני המשיחים בזאת
וריהם ובמשיח האחרון שיעמוד מבניו שמשיע את י'
נתה זה דוד, אשורנו ולא קרוב זה המלך המשיח,
וממלך המשיח, ומחייב פאתי מואב זה דוד וכן הוא אדורו
המלך המשיח שני' בו ומשלו מים עד ים, והוא אדורו
שער אובי זה המלך המשיח שני' ועל מושיעים בהר
אומר כי ירוחיב יי' אלחין את גבולך וכו' ויספת לך ערו
זה ולא צוה הקב"ה לתהו. אבל ברובו הנבאים אין
כך אל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות
אותות ומופתים, ומה חדש דברים בעולם או מהיה
מתים וכיוצא בדברים אלו שהתפסים אומרים. אין

132

מִפְרֹתָה מִפְרֹתָה (מִפְרֹתָה) מִפְרֹתָה (מִפְרֹתָה)

